

miast nie posiadają prawomocnych planów zabudowania, konieczne jest powzięcie przez organa uchwalające tych miast uchwał, ustalających, które mianowicie tereny należy uważać za budowlane, czyli uchwał, określających granice terenów budowlanych w danych miastach.

Orzeczenie władz w sprawach parcelacji terenów budowlanych wszczętych przed wejściem w życie omawianego rozporządzenia, lecz przed tą datą niezakończonych, powinny być oparte na art. 57 rozporządzenia i powinny uwzględniać wymogi, zawarte w art. 53—56. Z tego jednak nie wypływa, ażeby postępowanie, poprzedzające udzielenie pozwolenia na parcelację tam, gdzie takie postępowanie było szczegółowo unormowane specjalnymi przepisami, miało być przeprowadzone powtórnie. W razie, gdy jest konieczne urządzenie nowych ulic na terenie, podlegającym parcelacji, ulice takie wprawdzie mogą być przewidziane w planie parcelacji, jednak przed przystąpieniem do ich urządzenia powinny być sporządzone plany zabudowania w myśl art. 7—37 rozporządzenia. Urządzenie zaś tych ulic po uprawomocnieniu się planu zabudowania, może być dokonane zarówno przez gminę, z ewentualnem przełożeniem na parcelującego, względnie na osoby, które nabyły parcele, kosztów ich urządzenia (art. 174 rozporządzenia), albo przez interesowanych, w sposób przewidziany w art. 64—67 rozporządzenia. Nadmieniam się przytem, że plany zabudowania w myśl art. 9 p. c. rozporządzenia mogą być sporządzane nawet dla poszczególnych ulic, o ile idzie o otwarcie nowych ulic, bez sporządzenia planu zabudowania całego miasta albo większej jego części. W razie gdy zachodzi potrzeba sporządzenia planu zabudowania terenu, którego dotyczy zgłoszony plan parcelacji, właściwe władze mogą zawiesić rozpatrzenie tego planu na okres conajwyżej 2-eh lat. O ile w tym terminie plan zabudowania uprawomocni się, postanowienia planu zabudowania w pozwoleniu na parcelację powinny być uwzględnione, a mianowicie: parcelacja nie może dotyczyć tych części terenu, które są przeznaczone na cele wyszczególnione w art. 10 p. 1 lit. a) i c) i w art. 11 p. a) rozporządzenia z 16 lutego 1928 r. (art. 46, 58). Gdyby natomiast plan zabudowania w terminie 2-eh lat nie uprawomocnił się, plan parcelacji powinien być rozpatrzony i odmowa zatwierdzenia tego planu nie może nastąpić z powodu nieuprawomocnienia się planu zabudowania.

Ad 3 i 4. Przepisy o scaleniu działek budowlanych (art. 68—143) i o przekształceniu działek zabudowanych wadliwie (art. 144—170), regulują sprawy, które dotychczas nie były uregulowane i dają możność zarówno zapobieżenia wadliwemu zabudowaniu osiedli w przyszłości jak i doprowadzenia do stanu należytego dzielnic, zabudowanych wadliwie.

II. Część II rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli, zawierająca przepisy policyjno-budowlane, weszła w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu, mianowicie w dniu 5 czerwca 1928 r. z wyjątkiem przepisów o kierowaniu robotami budowlanymi i sporządzaniu projektów (planów) art. 358—371 w odniesieniu do b. dzielnicy pruskiej, które wchodzi w tę dzielnicę w życie po upływie lat 10 od dnia ogłoszenia i przepisu o ograniczeniu prawa do sporządzania projektów, zawartego w ustępie końcowym art. 364, który wchodzi w życie po upływie lat pięciu od daty ogłoszenia,

W nielicznych wypadkach, gdy w myśl art. 382—392 rozporządzenia do wydawania pozwoleń na budowę i do sprawowania nadzoru policyjno-budowlanego są powołane nie te władze, do których czynności te dotychczas należały, sprawy nie zakończone przed 5 czerwca r. b. powinny być odstąpione władzom, właściwym do ich załatwienia w myśl omawianego rozporządzenia. Nie wypływa stąd jednak konieczność ponownego przeprowadzenia dochodzenia komisijnego, gdzie takie dochodzenie w myśl przepisów obowiązujących było i jest wymagane, a zostało dokonane zgodnie z dotychczasowymi przepisami.

W razie, gdy w myśl rozporządzenia z dnia 16 lutego 1928 r. zachodzi zmiana co do władzy odwoławczej, a władza, która była w myśl dotychczasowych przepisów powołana do rozpoznawania odwołań, odwołania w poszczególniej sprawie przed dniem 5 czerwca 1928 r. nie zdołała załatwić, wówczas powinna przekazać odwołanie władzy właściwej w myśl tego rozporządzenia, do załatwienia.

III. We wszystkich osiedlach, niezaliczonych w poczet miast, albo uzdrowisk, uznanych za posiadające charakter użyteczności publicznej, od dnia 5-go czerwca 1928 r. powinny być stosowane przepisy dla gmin wiejskich, zawarte w art. 264—319, rozporządzenia o prawie budowlanem, oraz te przepisy dotychczasowe, które zachowują nadal moc obowiązującą. O ile jednak pewne osiedla wiejskie posiadają charakter zabudowania raczej miejskiego, jak np. osady fabryczne, b. miasteczka, nie zaliczone obecnie w poczet miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego i t. p., na osiedla te w myśl art. 414 ust. 2 mogą być rozciągnięte przepisy dla miast w całości, lub w pewnych częściach. To też, o ile takie osiedla znajdują się na obszarze województwa, Urząd Wojewódzki wystąpi do Ministerstwa Robot Publicznych z wnioskami co do rozciągnięcia na te osiedla przepisów miejskich.

IV. Ze względu na odmienne warunki miejscowe, rozporządzenie o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli przewiduje wydanie dla poszczególnych miejscowości miejscowych przepisów policyjno-budowlanych (art. 408—416). O ile idzie o miasta o własnym statucie i wogóle o miasta wydzielone z powiatów, oraz o uzdrowiska, uznane za posiadające charakter